

РЕШЕНИЕ

№ 154

гр. Разград, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светлана К. Чолакова

при участието на секретаря Дияна Р. Г.а
като разглежда докладваното от Светлана К. Чолакова Гражданско дело № 20233300100164 по описа за 2023 година

Производството е с правно основание чл. 513 КЗ вр. чл.511 ал.3 КЗ във вр. с чл.52 ЗЗД, чл.86 ал.1 ЗЗД

Депозирана е искова молба от Г. П. Р. в лично качество и като наследник на В. П. Р., чрез пълномощник против Национално бюро на българските автомобилни застрахователи/НББАЗ/, да заплати на ищеца и като наследник на В. П. Р. сумата по 125 000лв. за всеки от тях, представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, както и за тези, които ще търпи цял живот, ведно със законната лихва, считано от 07.03.2022г. - датата на предявяване на претенцията от Г. П. Р. и считано от 20.11.2021г. - датата на предявяване на претенцията от В. П. Р. до окончателното изплащане на задължението, Сочи се, че на 02.11.2021г. около 5,30 часа по главен път Е-70, 42+000 км. в района на гр.Цар Калоян, общ.Разград, водачът на товарен автомобил марка „DAF“ модел 2013 с рег. № *** М.К.К.-турски гражданин, поради движение със скорост несъобразена с пътните условия, навлиза в лентата за насрещно движение и блъска движещият се по нея вдясно пешеходец П. Г. Р., с което допуска ПТП, при което е причинена смъртта на пешеходеца. Ищецът е баща на починалия П. Р. и наследник на В.Р.-майка на П. Р.. Виновният за настъпилото произшествие водач М.К.К., попада в кръга на лицата, чиято отговорност се покрива от застраховката „Гражданска отговорност“ – TR/007/6325684 валидна от 28.02.2021г. до 28.02.2022г. издадена от ANADOLU SIGORTA – Турция за товарен автомобил марка „DAF“ модел 2013 с рег. № ***. За процесното ПТП образувано ДП №330 ЗМ-189/2021г. по описа на ОД на МВР Разград. С присъда №8/27.05.2022г. постановено по нохд №94 по описа на ОС-Разград, водачът К. е признат за виновен за

извършено от него престъпление по чл.343 ал.1 б.“в“ вр. с чл.342 ал.1 пр.3 НК, като му е наложено наказание лишаване от свобода за две години и шест месеца, отложено на основание чл.66 ал.1 НК за срок от три години. Като причинените травми на ищеца са в пряка причинно-следствена връзка с виновното поведение на водача, изразяващи се в непрекъснато болка и страдание от неочакваната загуба на сина, който е бил на 33 години. Преди пътния инцидент е бил в отлично здравословно състояние, работоспособен. Съпругата на ищеца не успяла да приеме смъртта на единствената си рожба и е починала на 25.01.2022г. Счита, че справедливо обезщетение е по 180 000лв., като по подадени претенции за извънсъдебно изплащане на обезщетение на 07.03.2022г. и на 20.11.2021г., ответното дружество е определило обезщетение в размер на по 55 000лв. за всеки.

Ответникът депозира отговор в срок. Не оспорва валидността на застрахователното правоотношение, механизма на реализиране на произшествието, че са заведени извънсъдебни претенции от ищецът и от В. Р.. Сочи, че по същите е изплатено извънсъдебно застрахователно обезщетение за всеки от заявителите, което е в общ размер на 110 000лв. Оспорва допустимостта на претенцията от страна на наследник на починалата преди завеждане на делото – В. Р. и активната материално-правната легитимация на ищеца Г. Р., да претендира застрахователно обезщетение за претърпени от съпругата му неимуществени вреди с оглед личния характер на това право. Оспорва по основание и размер исквете, като предявените над размера, който е изплатен са завишени, съобразно принципа на справедливост по чл.52 ЗЗД. Оспорва изключителната отговорност на водача на товарното МПС за реализиране на ПТП и произтеклия от него резултат. Твърди, че пешеходецът П. П. е съпричинил в изключително висока степен реализирането на ПТП и последиците довели до смъртта му. Предприел е в тъмната част на денонощието, в гъста мъгла в района на ПТП, нерегламентирано пресичане на високоскоростен път, евентуално се е движел на платното без светлоотразителна жилетка, несъобразявайки опасността от приближаващото товарно МПС, с което нарушил чл.55 ал.1 ЗДвП е поставил в невъзможност водачът на МПС да предотврати произшествието. Както, че пострадалият сам е поставил в риск живота и здравето си, като е имал техническа възможност при правилно възприемане на възникналата ситуация и отчитане опасността от приближаващо МПС, да не предприема рисково пресичане. Оспорва предявените икове за законна лихва върху претендираните главници, като твърди, че изплаща обезщетение както законната лихва едва след изтичането на законоустановения срок за произнасяне, считано от датата на предявяване на извънсъдебната претенция.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът установи следната фактическа обстановка: На 02.11.2021г. около 5,30 часа по главен път Е-70, 42+000 км. в района на гр.Цар Калоян, общ.Разград, водачът на товарен автомобил марка „DAF“ модел 2013 с рег. № *** М.К.К.-турски гражданин, поради движение със скорост несъобразена с пътните условия, навлиза в лентата за насрещно движение и блъска движещият се по нея вдясно пешеходец П. Г. Р., с което допуска ПТП, при което е причинена смъртта на пешеходеца. Родители на починалия П. Р., са ищецът Г. Р. и В. Р..

Ищецът Г. Р. и съпругата му В. Р. са подали съответно първият на 07.03.2022г. и втората на 20.11.2021г. писмени застрахователни претенции до Сдружение "НББАЗ" № BG-21-TR-00551, за обезщетяване на неимуществени вреди, претърпени от смъртта на сина им П. Г. Р.. По заведените претенции ответникът е изплатил извънсъдебни застрахователни обезщетения за всеки един от заявителите в общ размер на 110 000лв./по 55000лв. за всеки/ за претърпени от тях неимуществени вреди от смъртта на П. Г. П. произтекла от процесното ПТП.

С присъда №8/27.05.2022г. постановено по нощд №94/2022г. по описа на ОС-Разград, влязла в сила на 14.06.2022г. водачът М.Д. К. е признат за виновен в това, че на 02.11.2021г. на път I-2/гр.Русе-гр.Разград/ в землището на гр.Цар Калоян, при управление на МПС-товарен автомобил марка „ДАФ“, модел „XF“ с рег. №***, като се движел с несъобразена с конкретните условия на видимост скорост и като навлязъл в лентата за насрещно движение, нарушил правилата за движение по пътищата по чл.20 ал.2 и чл.16 ал.1 т.1 ЗДвП, в резултат на което по непредпазливост призинил смъртта на П. Г. П. от гр.Цар Калоян, поради което и на основание чл. чл.343 ал.1 б.„в“ вр. с чл.342 ал.1 пр.3 НК, е наложено наказание лишаване от свобода за две години и шест месеца, отложено на основание чл.66 ал.1 НК за срок от три години.

По делото са събрани гласни доказателства, във връзка с претърпени от ищеца и съпругата му неимуществени вреди.

Св. М. П. Д. леля на починалия П. и балдъза на ищеца сочи, че П. бил най-желаното дете, бил на 5 дена, когато го осиновили. Треперели над него, т.к. 15 години ищецът и съпругата му нямали дете. Той станал много лъчезарно, весело, умно дете, завършил висше образование по метрология с отличен, защитил дипломната работа, след това се качил на кораб към швейцарска фирма, станал офицер, а есента трябвало да спечели стипендия за капитан на кораб. Бил 15 дена почивка от кораба и на втория ден, се случила катастрофата. Когато разбарала за катастрофата сестра и била неадекватна, не можела да повярва, изпаднала в ужас, плачела непрекъснато, не вярвала, че е починал, все си мислела, че е на кораба, ще се върне. Когато започнала да осъзнава нещата казала: „аз за какво да живея, няма смисъл, няма никой след мен да остане“. Спряла да се храни, имунната й система отслабнала. Два месеца след като П. починал я завела в болница в Русе. За 2-3 дена изпаднала в диабетна кома и след още 2 дена починала. И преди имала диабет, но си пиела лекарствата, била в норма, но казали, че явно от силния шок и притеснението, което се натрупало изпаднала в диабетна кома. Ищецът и съпругата- и двамата учители били едно задружно семейство. Всеки ден, когато се върнел синът им, за тях бил празник. В деня на катастрофата заварил зет си на мястото на произшествието, пушел непрекъснато една след друга цигари, повтарял: „свърши се, свърши се, няма го вече“. Държал се заради сестра и, много я обгрижвал, но след като и тя починала, той изпадна в някакъв транс, станал друг човек. Отпаднал и него вкарвали в болница. Зрението му отслабнало, направил инсулт след смъртта на сина си. Водила го в Русе на лекар и там казали, че е от силния стрес, който е изживял. Вече трудно четял, а преди смъртта на П., бил непрекъснато с книга в ръка

непрекъснато с книга в ръка.

Св. К. И.ов К. сочи, че с Г. Р. и покойната В. Р. бил съсед, познавал техния син П.. Двата родители възпитали едно прекрасно дете, образовали го. За инцидента му съобщили рано по телефона бил един от първите, който се отзовал на мястото на произшествието. Когато отидъл Г. Р. бил там, както и покойния му син П.. В този момент той бил неадекватен, според него бил изпаднал в шок. С течение на времето тъгата и скръбта допринесли като г-жа Р. трудно приела смъртта. Отключила диабет. Г. Р. малко по-мъжки се държал в цялата тази ситуация, но психически и той рухнал. Двата скърбели, плачели постоянно и в един момент и след кончината на г-жа Р., Г. Р. буквално се сломил. Започнали с приятели и близки да се грижат за него. Той спрял да се храни. Поръчвали му храна от социалния патронаж в Цар Калоян и в един момент служителите, които доставяха храната казаха, че Г. Р. отказвал да я получава, не искал да се храни. Това се случило месец-два след инцидента. Носели му лекарства, защото и той също развил диабет. Съобщава за инцидент по същото време, когато неговата близка М. му се обадила и му казала да отиде да види батко и защото бил паднал. Било рано сутринта и свидетелят разбил вратата, за да влезе, ищецът наистина бил паднал в коридора. Тогава звъннал на неговата близка, за да го заведе в болница, защото ситуацията била много тежка. Казвал му много често, че живота за него е приключил. Соци, че след смъртта на сина си зрението на ищца се влошило, а преди това не е имал проблем с очите, четял много. В. много тежко възприела смъртта. Два месеца след смъртта на сина си се разболяла тежко, много си обичала детето и му се радвала, гордеела се с постиженията му. След неговата кончина, тя се затворила в себе си и ежедневно плачела.

В заключението на вещите лица по назначена комплексна съдебно медицинска и автотехническа техническа експертиза се сочи, че в деня на произшествието имало гъста мъгла с видимост 5-10 метра, която повлияла върху времето и разстоянието за реакция за възприемане на опасността от водача и ориентацията на пешеходеца в конкретната обстановка. Водачът на товарния автомобил не е имал техническа възможност да забележи пешехода и да реагира своевременно, за да предотврати удара. В конкретната ситуация пешеходецът е имал възможност да забележи светлината на фаровете на приближаващият от дясната му страна автомобил на разстояние не повече от 20 метра. Същият е бил дезориентиран в обстановката поради ниската видимост и е предприел пресичане на платното за движение без да се увери, че по него не се движат и приближават МПС, могъл е да изчака в зелената площ и да не предприема пресичане на платното за движение. Скоростта на движение на т.а. „ДАФ“ рег. № *** непосредствено преди настъпване на ПТП - около 80 км/ч. с жопасна зона за спиране 103,6 метра. В условията на силно намалена видимост /5-10метра/ ПТП е било предотвратимо чрез аварийно спиране в случай, че водачът се е движел с технически съобразена скорост с разстояние на видимост – до 14км/ч. Първоначалният контакт на тялото на пострадалия е в задната повърхност на горната част на гръдния кош и лявата задностранична плоскост на главата - на височина 172-180 см. От ръста на пострадалия - 188см. Инициалният удар с товарния автомобил е в предната челна

лява част на кабинта на водача в зоната на левия фар. Пешеходецът се е движел с гръб, или леко косо гръбно спрямо МПС, а главата вероятно е била леко обърната към ляво, или по-изразения удар е бил от лявата страна на главата и гърба. Констатираните при пострадалия травми от ПТП обосновават движението на пешеходеца по платното да е било в посока движението на товарното МПС - с гръб или леко косо гръбно. В с.з вещите лица поясняват, че в конкретно създалата се ситуация водача на товарния автомобил не е имал техническа възможност да предотврати удара с тази скорост, с която се е движил. Видимостта била много ниска - 10 метра и при тази създадена се ситуация е нямал възможност да спре. Разрешената за скорост за товарни автомобили е 70 км извън населени места от категория Д, Е. Имало три пътни знака - снежинка, завой и 50 км/ч. От тук изводът че технически безопасната скорост за товарния автомобил при тези условия на е следвало да се движи с не по-висока скорост от 14 км/ч., за да може да спре без да удари пешеходеца. При всяка скорост по-висока от тази, той ще пресече линията на съприкосновение. Ако водачът на товарния автомобил се е движел в неговата пътна лента и не е навлязъл в насрещното пътно платно, нямало да се пресекат траекториите на движение и на пешеходеца. Пешеходецът е можел да възприеме товарния автомобил на не повече от 20 метра, тъй като видимостта била много ниска. В конкретния случай към момента, в който е предприел пресичане, не е могъл да възприеме товарния автомобил, нито водача е могъл да го възприеме предвид скоростта си на движение.

Съдът кредитира заключението като компетентно, обективно и неоспорено от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи: Искът е допустим, насочен срещу НББАЗ предвид твърдението, че вина за настъпилото на територията на Р България вина за ПТП има водачът на автомобил марка „DAF“ модел 2013 с рег. № *** и НББАЗ в качеството му на представително национално бюро – член на Съвета на бюро от системата "Зелена карта" е компетентно да урежда претенциите на пострадали лица вместо чуждестранния застраховател за произшествия, настъпили на територията на РБ и причинени по вина на водача на застрахован за гражданската му отговорност автомобил по международната система за автомобилна застраховка "ГО" – „Зелена карта". Съгласно разпоредбата чл. 513, ап. 1 от КЗ, в случаите на съдебен иск, произтичащ от застрахователно събитие по чл. 511, ал. 1 и ал. 2 и при спазване на реда по чл. 511, ал. 3, бюро е единствено процесуално легитимирано пред компетентния български съд, освен ако искът е предявен срещу застрахователя на виновния водач. По възражението на ответника за недопустимост на иска претендиран от ищеца за неимуществени като наследник на починалата В. Р. - негова съпруга и майка на покойния П. П., съдът се е произнесъл в Определението по реда на чл.140 ГПК. Според трайната практика на ВКС/в т.см. Опр. № 230 от 30.05.2022г. по ч.т.д. №711/2022г. на т.о., ВКС и др./ ако приживе пострадалият е предявил иск за обезщетение за неимуществени вреди, вече упражненото от него право за обезщетение се наследява от наследниците му. Безспорни в случая са обстоятелства изразяващи се в сезирането на ответното сдружение от ищеца и

неговата съпруга за изплащането на обезщетение за претърпените вследствие на процесното ПТП неимуществени вреди, както и за плащане от ответника преди предявяването на иска на сумите - две по 55 000лв. Не е оспорен механизма на реализиране на произшествието, установен с влязла в сила присъда. За да се ангажира отговорността следва да се установи, че е причинена вреда, тази вреда е причинена виновно, същата да е резултат от противоправно поведение и да е налице причинна връзка между противоправното поведение и причинената вреда.

Присъдата на наказателния съд е задължителна за гражданския съд съгласно чл. 300 ГПК относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, поради което се установява, че са налице условията за ангажиране на отговорността на ответника, тъй като водачът на товарен автомобил марка „DAF“ модел 2013 с рег. № *** с поведението си е осъществил деликтния състав по чл. 45 от 33Д. Застрахователното събитие е настъпило на територията на Република България и увреденото лице също е на тази територия. Наказателната отговорност на водача е ангажирана за извършено престъпление, в чийто фактически състав е включена и причинната връзка между нарушаването на правилата за движение и настъпилия вредоносен резултат – смъртта на П. П.. Поради което следва да се приеме, че в хода на настоящия процес е доказана причинно-следствената връзка между противоправното поведение на водача и смъртта на лицето посочено в присъдата. За виновното поведение на водача на автомобила, се прави извод и от заключението по изготвена комплексна експретиза, според която товарният автомобил се е движел с 80 км/ч., при допустима за пътния участък скорост от 70м/ч. Освен това при конкретните метеорологични условия - гъста мъгла и ограничена видимост 5-10 метра, силно са повлияли за времето за реакция на водача и разстоянието за спиране на товарния автомобил в конкретната ситуация е било 10 пъти по-голямо от безопасното и водача се е движел с технически несъобразена скорост с разстоянието на видимост. Поради неправилният избор на скоростта на движение, при условия на намалена видимост, не е имал възможност да забележи и реагира навреме.

Според чл. 52 33Д обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно задължителните за съдилищата указания, дадени в ППВС № 4/23.12.1968 г., справедливостта, като критерий за определяне размера на обезщетението при деликт, не е абстрактно понятие, а предпоставя винаги преценка на обективно съществуващи конкретни обстоятелства - обема, характера и тежестта на уврежданията, интензитета и продължителността на търпимите болки и страдания, физическите и психологически последици за увреждания, преценени адекватно и в тяхната съвкупност, при това в мотивирано изложение за преценката на приноса им спрямо увреждането. В постановени по реда на чл. 290 и сл. ГПК редица решения на ВКС: № 124 от 11.11.2010 г., по т. д. № 708/2009 г. на II т. о.; № 59/29.04.2011 г., по т. д. № 635/2010 г. на II т. о.; № 66 от 03.07.2012 г., по т. д. № 619/2011 г. се излага становището, че понятието "неимуществени вреди" включва всички онези телесни и психически увреждания на пострадалия и претърпените от него болки и страдания, формиращи в своята цялост негативни битови

неудобства и емоционални изживявания на лицето, намиращи отражение не само върху психиката, но създаващи социален дискомфорт за определен период от време, а понякога и реална възможност за неблагоприятни бъдещи прояви в здравословното състояние, както и че критерият за справедливост, поради паричния израз на обезщетението, е всякога детерминиран от съществуващата в страната икономическа конюнктура и от общественото му възприемане на даден етап от развитие на самото общество в конкретната държава. При определяне на обезщетението в случая следва да съобрази възрастта на увредения, общественото му положение и отношенията между пострадалия и близкия, който търси обезщетение за неимуществени вреди. Ищецът е баща на починалия, като е предявил претенция и като законен наследник на съпругата си. Към момента на настъпване на ПТП ищецът е бил на 74 години, съпругата му на 68 години, а починалият на 33 години. Житейски погледнато, загубата на дете е най-голямото и необратимо нещастие, което може да се случи на родител. Чувството на безпомощност пред безвъзвратното отнемане на най-скъпото същество е непреодолимо и скръбта е неизмерима, причинява неимоверни страдания, които неминуемо водят до промяна както в миогледа на родителя, така и в поведенческите му реакции. Смъртта на сина на ищеца, който е бил здрав мъж в разцвета на силите си, в работоспособна възраст се е отразила изключително негативно върху психичното състояние на родителите му. Болките и страданията на майката В. Р. са били изключително силни и интензивни и са я съпътствали до края на дните и, като същата е починала на 23.01.2022г.- малко повече от два месеца след смъртта на сина си. И от ангажираните по делото гласни доказателства, които съдът кредитира изцяло като непосредствени, непредубедени и непротиворечиви се установява, че между родителите и единственият им син е имало близки отношения, той е бил много желан, осиновен от тях, когато е бил на 5 дни, след като 15 години са нямали деца. Двамата заедно са го отгледали и възпитали с много обич. Завършил висше образование, реализирал се професионално. След неочакваната смърт на сина им, ищецът и съпругата му изпитвали дълбока болка, влошило се здравословното им състояние, пролежали са в болнично заведение, за което сочат свидетелите Д. и К.. Настъпила е безвъзвратна промяна в живота им, която се е отразила на цялостното функциониране - семейството се разрушило, двамата от весели, задружни и контактни, станали затворни, според показанията на св.Д.. В. Р. до последния си ден е скърбяла за сина си, а ищецът останал сам, без да може да разчита на сина си. Внезапната смърт на сина, починал вследствие на процесното ПТП е лишила завинаги ищеца и съпругата му от синовна обич, подкрепа и опора. Следва да се има предвид и факта, че пострадалият не е бил женен, живял в едно домакинство с родителите си преди да започне работа и да замине да пътува с кораб преди около две години, домът където се е връщал е бил този на родителите му в гр.Цар Калоян. Смъртта на дете на всякаква възраст и при всякакви обстоятелства е най-тежкия удар, който родител може да преживее, поради което трудно може паричен еквивалент да компенсира тежкия психически товар. Преминаването през мъката на родителите е много дълго, трудно и болезнено, но съобразявайки горните критерии съдът определи размера на обезщетението от 180 000 лв. за ищеца, както и съпругата му В. Р., за съответно в случая. Като от същото следва да се приспадне

заплатеното извънсъдебно обезщетение от ответника в размер на две по 55 000лв., поради което се дължи такова в размер на 125 000лв. за ищеца, както и като законен наследник на В. Р.. При определяне на дължимите се по справедливост вреди съдът съобразява и стандарта на живот в страната към момента на деянието м.11.2021г., доколкото обезщетението не следва да служи за неоснователно обогатяване. При съобразяване на тези критерии съдът намира, че така определеното обезщетение в посочения размер отговаря на обществените изисквания за справедливост.

По възражението на ответника за съпричиняване от страна на пострадалия следва да се съобрази, че е налице задължителна съдебна практика-т.7 от ППВС № 17/1963 г., в която е акцентирано върху предпоставките за намаляване на обезщетението за вреди от непозволено увреждане допринасяне от страна на увредения за тяхното настъпване и пряка причинна връзка между поведението му и настъпилия вредоносен резултат. Приносът следва да бъде доказан по категоричен начин от страната, която е направила възражение за съпричиняване, при условията на пълно главно доказване, а не и да е предполагаем. От значение е наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, като не е необходимо пострадалият да е действал виновно. В този смисъл е и трайната практика на ВКС, обективизирана в постановените по реда на [чл. 290 ГПК](#) решение № 58/29.04.2011 г. по т. д. № 623/2010 г. на II ТО, решение № 166/01.10.2013 г. по т. д. № 60/2013 г., II ТО и др., съгласно която при преценката за съпричиняване на настъпилите в резултат от ПТП вреди следва да се отчита не само факта на извършено от страна на пострадалия нарушение на правилата за движение по пътищата, но и дали нарушенията са в пряка причинна връзка с вредоносния резултат. От заключението на вещото лице по изготвената комплексна съдебно медицинска и автотехническа експертиза и изслушването в с.з., се установява механизма на настъпване на ПТП, като причина за това е поведението на водача на товарния автомобил. Същият е управлявал МПС-то с несъобразена с пътните условия скорост за движение, а в случая е налице и превишение на допустимата скорост за движение. Водачът се е движел със скорост около 80км/ч. при допустима такава от 70км/ч. и то при намалена видимост - 10 метра. Също така в нарушение е навлязъл в насрещната лента за движение, при което са се пресекли траекториите на товарния автомобил и пешеходеца. Последният е бил силно дезориентиран в гъстата мъгла и ниската видимост, поради което е излязъл на платното за движение в обсега на товарния автомобил, а при конкретната обстановка е могъл да забележи приближаващият се от дясната му страна автомобил, на разстояние не повече от 20м., което в случая не би предотвратило произшествието, като се има предвид скоростта на движение на товарния автомобил - около 80км/ч., с опасна зона за спиране 103,6 метра. По отношение на доводите на ответника, че пострадалият е нарушил чл.55 ал.1 ЗДвП: Посочената разпоредба гласи, че на път обозначен като автомагистрала или скоростен път със съответния пътен знак, е разрешено движението само на автомобили и мотоциклети, чиято конструктивна максимална скорост надвишава 50 км/ч. Движението на други пътни превозни средства, както и движението на пешеходци, е забранено. В случая пътят на който е станало произшествието не е „скоростен път“ по смисъла на §6 т.52а ДР ЗДвП, няма две платна

разделени с по две ленти за движение. Т.е. за пешеходеца законът не предвижда посочената от ответника забрана. Възражението, че пешеходецът се е движел без светлоотразителна жилетка в тъмната част на денонощието при гъста мъгла, не води на извод същият да е допринесъл за настъпване на вредите, тъй като изборът за оборудване със светлоотразителна жилетка, е негов личен, като в този смисъл не е и въведено законово задължение. За първи път в писмените бележки ответникът въвежда възражение за нарушение на разпоредбата на чл.113 ал.1 ЗДвП, което съдът не намира за необходимо да обсъжда, тъй като е преклудирано. Предвид изложените съображения възраженията на ответника са неоснователни, тъй като не бе доказан принос на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат.

Предвид основателността на главния иск следва да се присъди и законната лихва. По отношение на момента на дължимост на същата - по делото ответникът отговаря като представително национално бюро, отговорността на бюрото замества чуждестранния застраховател, за настъпило произшествие на територията на страната, причинено по вина на водач на МПС, застрахован при чуждестранен застраховател. С решение №128 от 04.02.2020г. т.д. №2466/2018г. I т.о. ВКС е разяснено, е в хипотезата на иск от увреденото лице срещу застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ за обезщетение за вредите, причинени от застрахования деликвент, в застрахователната сума по чл.429 КЗ се включва дължимото от застрахователя обезщетение за забава за периода от датата на уведомяване на застрахователя за настъпилото събитие, респ. предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя. След изтичане на срока по чл.496 ал.1 КЗ и при липса на произнасяне или плащане на обезщетение, дължи законната лихва върху обезщетението за собствената си забава. Доводите на ответника за приложението на чл.496 от КЗ има значение за евентуална негова забава, а няма отношение към дължимата от Бюрото лихва за забава, покриваща отговорността на увреждащото лице от момента на предявяване на претенцията – в този смисъл решение № 50102/2022г по т.д. № 1428/2021г. Пт.о. на ВКС, с което е отговорено именно на въпроса за задължението на Бюрото като национален представителен орган за заплащане на лихва за забава, така и Решение № 50001 от 3.02.2023 г. на ВКС по т. д. № 2530/2021 г., I т. о., ТК. Като извод съдът приема, че ответникът дължи на ищцата обезщетение за забава върху присъдените главници считано от 07.03.2022г., датата на предявяване на претенцията от Г. Р. и считано от 20.11.2021г. – датата напредявяване на петенцията от В. Р./ответникът в с.з. заяви, че не оспорва датаите на които са предявени/ до окончателното им изплащане.

На основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, с оглед изхода на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на адвокат Ж. Д. Д. адвокатско възнаграждение за предоставяне безплатно на правна защита и съдействие на ищеца при условията на чл. 38, ал. 2 вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА. В случая, предвид защитавадения материален интерес и съгласно чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, нормативно установеният минимум на дължимото адвокатско възнаграждение по предявения иск за обезщетение за неимуществени вреди за една инстанция е 14650 лв. С

оглед уважената претенция.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответното застрахователно дружество следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ОС- Разград, дължимата за производството държавна такса в размер на 10000 лв.

По гореизложените съображения, съдът:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“, със седалище и адрес на управление гр.София, ул. Граф Игнатиев №2 ет.2, да заплати на Г. П. Р., ЕГН***** с адрес *** както и в качеството му на наследник на В. П. Р., ЕГН***** сумата от по 125 000лв./сто двадесет и пет хиляди лева/ за всеки един от тях, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, както и за тези, които ще търпи цял живот, ведно със законната лихва, считано от 07.03.2022г. - датата на предявяване на претенцията от Г. П. Р. и считано от 20.11.2021г. – датата на предявяване на претенцията от В. П. Р., до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“, със седалище и адрес на управление гр.София, ул. Граф Игнатиев №2 ет.2, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Ж. Д. Д., адрес *** сумата 14650лв./четиринадесет хиляди шестотин и петдесет лева/.

ОСЪЖДА „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“, със седалище и адрес на управление гр.София, ул. Граф Игнатиев №2 ет.2 ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Разградския окръжен съд сумата 10000лв./десет хиляди лева/.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Разград: _____